

Nr 15

Av herrar Norling och Öhman, om höjning av sjukpenningersättningen till icke förvärvsarbetande husmödrar.

När lagen om den obligatoriska sjukförsäkringen antogs av riksdagen, hälsades den med tillfredsställelse, då den på ett bättre sätt än tidigare skulle bidra till uppehållet vid sjukdom. Sjukpenningen skulle nu utgå i förhållande till arbetsförtjänsten, vilket var en fördel för alla förvärvsarbetande medlemmar av försäkringen.

En stor grupp av de obligatoriskt försäkrade kom emellertid vid sidan av denna fördel. De icke förvärvsarbetande husmödrarna, vilka icke uppbar någon lön för sitt arbete som utföres i hemmet, erhöll endast grundsjukpenningen, vilken sattes så lågt som till endast tre kronor per dag.

Sedan denna grundsjukpenning fastställdes har avsevärda prisstegringar inträffat som gör, att om husmodern insjuknar, räcker den fastställda sjukpenningen inte till en timmas hjälp per dag under sjukdomstiden. Sjukdom som träffar husmödrarna i hemmet drabbar därför familjen mycket hårt, i synnerhet om familjeförsörjaren tillhör låglönegrupperna. Daglig hjälp i hemmet för vård av hem och barn medför därför en svår ekonomisk belastning av redan förut betungande utgifter.

Husmödrarna i hemmen kan inte i motsats till förvärvsarbetande medlemmar av försäkringen höja sin inkomst vid prisstegring och därmed uppflyttas i en högre sjukpenningstariff då deras arbete är oavlönat.

En höjning av icke förvärvsarbetande husmödrars sjukpenning till sex kronor om dagen är därför ur alla synpunkter motiverad.

Vi hemställer därför,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av sjukpenningersättningen, att den för icke förvärvsarbetande husmödrar utgår med sex kronor om dagen.

Stockholm den 16 januari 1958

Anton Norling

Gunnar Öhman